

af pligtmæssige regeringshandling. Hvorvidt statsministeren i et sådant tilfælde kan drages til ansvar, må afhænge af, om bestemmelsen i 2. punktum om medvirken kan komme til anvendelse.

Til § 5.

Efter bestemmelserne i §§ 2 og 3 om ansvar for medunderskrift og medvirken og i § 4 om ansvar for undladelser af særligt påbudte regeringshandling har man fundet det rigtigt i § 5 særskilt at præcisere ministrenes oplysningspligt over for folketinget. Det må anses for rimeligt, at der kun kan blive tale om ansvar, når det pågældende forhold er af betydning for folketingets arbejde, omstændigheder, der må anses for relevante i den omhandlede forbindelse.

Fortielser kan efter omstændighederne være ensbetydende med urigtige eller vildledende oplysninger, men bortset herfra kan der forekomme tilfælde, hvor ministeren har eller — f. eks. efter at have besvaret en forespørgsel — får viden om forhold, som folketinget bør have og derfor *med føje* kan vente at få oplysning om, uden at der har været grundlag for i tinget eller under et udvalgs-møde at fremsætte direkte spørgsmål herom.

Til § 6.

Bestemmelsen omhandler de handlinger og undladelser ud over de i §§ 2-5 særligt fremdragne, for hvilke en minister kan drages til ansvar. De er delt op i 3 grupper, i nr. 1, 2 og 3.

I nr. 1 omtales generelt ansvaret for ministerens egne handlinger eller undladelser og, i naturlig sammenhæng hermed, dennes myndighedsmisbrug, svarende til § 9 i loven af 1939. Med hensyn til eventuelt ansvar for udførelsen af en anden ministers beslutning henvises til det herom til § 2, stk. 2, anførte.

I nr. 2 a, b og c behandles de tilfælde, i hvilke det må anses rimeligt at fastslå, at ministeren er ansvarlig for underordnede handlinger og undladelser, som subjektivt vil kunne lægges ham til last, nemlig hvis han ikke har søgt at hindre ansvarspådragende dispositioner enten indirekte ved tilsyn i et efter omstændighederne rimeligt omfang — hvorunder også må indbefattes passende instruktion — eller ved indgreb direkte rettet på den pågældende beslutning eller dennes faktiske gennemførelse.

Endelig fastslås i nr. 3, at ministeren i to grupper af tilfælde har et objektivt ansvar for underordnede handlinger og undladelser, uanset at disse som sådan ikke kan tilregnes ham.

I bestemmelserne i nr. 2 og 3, der i det væsentlige svarer til §§ 5 og 6 i loven af 1939, jfr. kommissionsbetænkningens side 68, sp. 1, er angivet en

systematisk præcisering af, hvad der ifølge kommissionens opfattelse i alt væsentligt må antages at stemme med, hvad almindelige medvirkenesregler ville føre til.

Til § 7.

Nærmere angivelse af et gerningsindhold findes kun i enkelte af de foregående bestemmelser, hvor dette har været naturligt i forbindelse med en i øvrigt hensigtsmæssig anbringelse af den pågældende bestemmelse, såsom § 5 og § 6, nr. 2 a.

§ 7, stk. 1, indeholder derimod en generel angivelse af det gerningsindhold, det lov- eller pligtstridige forhold, der må foreligge for, at en minister efter de foranstående bestemmelser kan drages til ansvar, uanset om dette er subjektivt, for egne handlinger eller undladelser, eller objektivt i visse tilfælde af ansvar for underordnede, jfr. § 6, nr. 3.

De pågældende spørgsmål er berørt i mindretals-udtalelsen i kommissionsbetænkningen side 82, 2. sp., hvor der bl. a. tales om „foranstaltninger, der er i strid med gældende statsret o. s. v.“ Det er forslagsstillernes opfattelse, at den i forslaget benyttede ordlyd „i strid med grundloven, lovgivningen o. s. v.“, uden at speciel fremhævelse heraf er nødvendig, omfatter også gældende *statsret*, og at et krav om overholdelse af statsretlig *praksis*, hvor et sådant krav efter omstændighederne bør kunne stilles uden at fastlåse en naturlig udvikling, i givet fald vil kunne falde ind under den foreslåede ordlyd, herunder særlig ordene „de pligter som i øvrigt følger af hans embede.“

I § 7, stk. 2, angives generelt de betingelser, som må være opfyldt med hensyn til det subjektive forhold mellem ministeren og en af de i de foranstående bestemmelser beskrevne handlinger eller undladelser, for at der kan være tale om at drage ham til ansvar herfor. Det fastslås, at det er en betingelse for et subjektivt ansvar — hvilket omfatter alle de foregående bestemmelser, bortset fra § 6, nr. 3, der pålægger et objektivt ansvar — at ministeren har indset eller burdet indse, at handlingen eller undladelsen er lov- eller pligtstridig som nærmere angivet i stk. 1, med andre ord, at dette kan tilregnes ham som forsætligt eller uagtsomt.

Til § 8.

Man har i forslaget bevidst undgået den i loven af 1939 § 10 anvendte udtryksmåde „Overtrædelse af bestemmelserne i denne lov straffes . . .“ under hensyn til, at det ved de i § 6, nr. 3, omhandlede forhold vil være misvisende at tale om „overtrædelse“.